

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 103/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Mercedes-Benz Financial Services Slovakia s. r. o., Tuhovská 11, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Griščikom, Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 162/2008, 6 Obo 163/2008 z 19. februára 2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 27/2009 z 31. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Mercedes-Benz Financial Services Slovakia s. r. o.,
o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Mercedes-Benz Financial Services Slovakia s. r. o., Tuhovská 11, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Griščikom, Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Obo 162/2008, 6 Obo 163/2008 z 19. februára 2009 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 27/2009 z 31. mája 2011.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

«Dňa 18. 12. 2003 uzatvorili Sťažovateľ ako predávajúci a... I..., so sídlom... (ďalej iba ako „Úpadca“) ako kupujúci kúpnu zmluvu č..., predmetom ktorej bol predaj motorového vozidla... (ďalej iba ako „Vozidlo“) na splátky (ďalej iba ako „Kúpna zmluva“).

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. 04. 2005 pod sp. zn. 28 K 17/05-29 bol na majetok Úpadcu vyhlásený konkurz a za správkyňu konkurznej podstaty Úpadcu bola ustanovená D. V. (ďalej iba ako „Správkyňa“).

Správkyňa vyhotovila súpis konkurznej podstaty Úpadcu a do súpisu zapísala aj Vozidlo.

Sťažovateľ odstúpil od Kúpnej zmluvy, a to odstúpením od Kúpnej zmluvy, ktoré bolo doručené Úpadcovi dňa 28. 09. 2005 a Správkyňi dňa 28. 09. 2005.

V dôsledku odstúpenia Sťažovateľa od Kúpnej zmluvy:

- (i) prešlo vlastnícke právo k Vozidlu opäť na Sťažovateľa;*
- (ii) Vozidlo prestalo patriť do konkurznej podstaty Úpadcu.*

Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam Správkyňa odmietla vylúčiť Vozidlo zo súpisu konkurznej podstaty Úpadcu, v dôsledku čoho podal Sťažovateľ dňa 07. 11. 2005 na Krajský súd v Banskej Bystrici žalobu o vylúčenie Vozidla zo súpisu konkurznej podstaty.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 12. 03. 2007 (č. k. 35 Cbi/143/2005-99) rozhodol o povinnosti Správkyne vylúčiť Vozidlo zo súpisu konkurznej podstaty Úpadcu.

Proti tomuto rozhodnutiu podala Správkyňa dňa 18. 05. 2007 odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej iba ako „Najvyšší súd SR“) rozsudkom zo dňa 10. 06. 2008 (sp. zn. 4 Obo 128/07) odvolanie Správkyne zamietol a potvrdil vyššie uvedené prvostupňové rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým súd žalobe o vylúčenie Vozidla zo súpisu konkurznej podstaty vyhovel (obe rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 23. júla 2008, pozn.)...

V čase podania žaloby o vylúčenie Vozidla zo súpisu konkurznej podstaty, t. j. dňa 07. 11. 2005 sa Vozidlo nachádzalo u Sťažovateľa.

Správkyňa, napriek tomu, že v danom čase prebiehalo súdne konanie o vylúčenie Vozidla zo súpisu konkurznej podstaty, trvala na tom, aby jej Sťažovateľ Vozidlo, zapísané do súpisu majetku, vydal.

Sťažovateľ z opatrnosti Vozidlo Správkyňi na základe jej opakovanej žiadosti dňa 31. 05. 2006 odovzdal.

Dňa 06. 06. 2006, t. j. len 6 dní po vydaní Vozidla dala Správkyňa toto Vozidlo do nájmu tretej osobe – spoločnosti L., s. r. o. so sídlom..., na základe zmluvy o nájme (ďalej iba ako „Nájomná zmluva“) a to za mesačné nájomné vo výške 5.000,- Sk bez DPH, t. j. 5.950,- Sk s DPH mesačne. Nájomná zmluva bola uzatvorená na dobu určitú, t. j. do skončenia súdneho konania o vylúčenie Vozidla zo súpisu konkurznej podstaty.

Vozidlo bolo v nájme spoločnosti... viac než dva roky, a to až do 23. 06. 2008, t. j. do dňa, kedy ho Správkyňa na základe právoplatného súdneho rozhodnutia o jej povinnosti vylúčiť Vozidlo zo súpisu konkurznej podstaty vrátila Sťažovateľovi.

Keďže Nájomná zmluva bola uzavretá až potom, čo došlo k odstúpeniu od Kúpnej zmluvy a teda v čase, kedy bol jeho vlastníkom Sťažovateľ, Sťažovateľ mal a aj naďalej má za to, že prijatím nájomného za nájom Vozidla patriaceho Sťažovateľovi Správkyňou

došlo v prospech konkurznej podstaty Úpadcu k bezdôvodnému obohateniu na úkor Sťažovateľa.

Kedže Správkyňa odmietla vydať toto bezdôvodné obohatenie Sťažovateľovi dobrovoľne, Sťažovateľ sa domáhal svojich nárokov na súde (viď časť II. sťažnosti).»

Sťažovateľka sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) 19. júna 2008 domáhala:

1. vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka nájomného z nájomnej zmluvy (ku ňu podania žaloby v sume 142 800 Sk);

2. vydania úžitkov z bezdôvodného obohatenia podľa § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka úrokov pripísaných k jednotlivým splátkam nájomného bankou, v ktorej bol vedený bankový účet, na ktorý boli jednotlivé splátky nájomného poukázané alebo vložené.

Sťažovateľka v žalobe tvrdila, že motorové vozidlo nepatrilo v čase uzavretia nájomnej zmluvy do majetku úpadcu a že v tom čase už nemalo byť zapísané do súpisu konkurznej podstaty, čo jednoznačne potvrdil aj súd v konaní o vylučovacej žalobe. Vzhľadom na uvedené nebola správkyňa podľa jej názoru v čase uzatvorenia nájomnej zmluvy oprávnená dať vozidlo do prenájmu, a teda bolo prenajaté neoprávnené. Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva, že nájomná zmluva je neplatná a „úpadca“, resp. „konkurzná podstata“ sa prijatím nájomného na úkor sťažovateľky ako vlastníčky vozidla bezdôvodne obohatila. Vzhľadom na uvedené žiadala o vydanie bezdôvodného obohatenia „úpadcu“, resp. „konkurznej podstaty“ spočívajúceho v prijatom nájomnom predstavujúcom ku dňu podania žaloby sumu 142 800 Sk (24 mesiacov po 5 950 Sk).

Sťažovateľka tiež poukázala na stanovisko obchodného kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Obpj 7/2002 zo 16. decembra 2002, podľa ktorého po „odstúpení od Kúpnej zmluvy do právoplatného rozhodnutia súdu o vylučovacej žalobe Vozidlo nemohlo byť bez ohľadu na výsledok súdneho sporu považované za vec tvoriacu konkurznú podstatu“.

Kedže správkyňa nebola podľa sťažovateľky v čase uzavretia nájomnej zmluvy dobromyseľná, sťažovateľka sa vo svojej žalobe domáhala podľa § 458 ods. 2 zákona

č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov aj vydania úrokov pripísaných k jednotlivým splátkam nájomného bankou, v ktorej bol vedený bankový účet, na ktorý boli jednotlivé splátky nájomného poukázané alebo vložené.

Na pojednávaní uskutočnenom 13. októbra 2008 sťažovateľka rozšírila žalobu v časti o vydanie nájomného na sumu 145 576,60 Sk (keďže taká bola celková výška nájomného prijatého správkyňou do dňa vrátenia vozidla sťažovateľke) a o úroky z omeškania 8,5 % zo sumy 145 576,60 Sk od 24. júna 2008 do zaplatenia. Sťažovateľka zároveň zobrala späť svoju žalobu v časti úrokov pripísaných k jednotlivým splátkam nájomného a odvtedy sa domáhala už len vydania prijatého nájomného z nájomnej zmluvy ako bezdôvodného obohatenia podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka v sume 145 576,60 Sk s príslušenstvom (8,5 % úrokom zo žalovanej sumy od 24. júna 2008 do zaplatenia).

Prvostupňový súd zmenu žaloby a jej čiastočné späťvzatie pripustil. Následne rozhodol vo veci (rozsudkom č. k. 34 Cbi 13/08-Sn-63 z 13. októbra 2008) tak, že zaviazal správkyňu, aby zaplatila sťažovateľke z titulu vydania bezdôvodného obohatenia sumu 145 576,60 Sk s 8,5 % úrokom z omeškania ročne od 24. júna 2008 do zaplatenia. Prvostupňový súd dospel k záveru (podľa sťažovateľky k správne), že nájomné z nájomnej zmluvy predstavovalo bezdôvodné obohatenie, keďže správkyňa uzatvorila nájomnú zmluvu s treťou osobou napriek tomu, že vozidlo nebolo vo vlastníctve úpadcu, teda prijala do konkurznej podstaty plnenie, ktoré získala bez právneho dôvodu.

Správkyňa sa proti už uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa odvolala. Najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 6 Obo 162/2008, 6 Obo 163/008 z 19. februára 2009 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol a zaviazal sťažovateľku uhradiť správkyňi náhradu trov konania v sume 1 486,16 eur. Bol toho názoru, že prijaté nájomné z nájomnej zmluvy predstavuje úžitok z plnenia bez právneho dôvodu podľa § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka a že rozhodujúcou skutočnosťou pre jeho vydanie je dobrá viera. Dospel tiež k záveru, že správkyňa bola dobromyseľná, keďže *„uzavretím zmluvy o prenájme motorového vozidla stretou osobou konala v súlade s príslušnými*

ustanoveniami zákona o konkurze a vyrovnaní, konala teda dobromyseľne, a preto nebol splnený zákonný predpoklad na vydanie úžitku“.

Sťažovateľka podala proti uvedenému odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako dovolací súd rozsudkom sp. zn. 1 Obdo V 27/2009 z 31. mája 2011 tak, že ho zamietol.

Podľa názoru sťažovateľky došlo odvolacím rozsudkom najvyššieho súdu, ako aj dovolacím rozsudkom najvyššieho súdu k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vo svojej sťažnosti argumentuje relevantnou právnou úpravou, judikatúrou najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu.

Podľa jej názoru *„tak Odvolací rozsudok, ako aj Dovolací rozsudok spĺňajú... podmienky, kedy je ÚS SR oprávnený (a povinný) preskúmať ich ústavnosť, nakoľko obidva rozsudky...“*

a) nie sú odôvodnené a

b) právne závery v nich obsiahnuté sú zjavne nedôvodné a arbitrárne...

c) sú v rozpore s princípom právnej istoty ako imanentným znakom právneho štátu; a

d) právne závery v nich obsiahnuté sú v rozpore s ústavou garantovaným právom na ochranu majetku“.

V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že *„V konaní o vydanie bezdôvodného obohatia boli pre rozhodnutie vo veci samej kľúčové dve základné otázky, a to:*

1) či je nárok na vydanie nájomného uplatnený Sťažovateľom v danom súdnom konaní nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 Obč. Z. v spojení s § 458 ods. 1 Obč. Z. alebo nárokom na vydanie úžitkov z bezdôvodného obohatenia podľa § 458 ods. 2 Obč. Z.; a

2) či bola Správkyňa dobromyseľná, keď vozidlo prenajala tretej osobe.“.

Sťažovateľka preto žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na ochranu majetku garantované čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. 02. 2009 č. k. 6 Obo 162/2008, 6 Obo 163/2008 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 05. 2011 č. k. 1 Obdo V/27/2009 porušené boli.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. 02. 2009 č. k. 6 Obo 162/2008, 6 Obo 163/2008 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 05. 2011, č. k. 1 Obdo V/27/2009 sa zrušujú a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia, ktorých výška ku dňu podania sťažnosti predstavuje 356,82 EUR.“

Ústavný súd považoval za potrebné v súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľky uviesť toto:

Predseda najvyššieho súdu Š. H. podal 22. februára 2013 proti sudcovi IV. senátu ústavného súdu Ladislavovi Oroszovi trestné oznámenie a zároveň v televíznych reláciách televízie TA3 odvysielaných 21. februára 2013 a 11. marca 2013 formuloval proti nemu osobné invectívy. Sudca IV. senátu ústavného súdu Ladislav Orosz v tejto súvislosti (aj keď sa zo subjektívneho hľadiska necítil byť predpojatý) listom z 28. marca 2013 (ďalej len „oznámenie“) oznámil tieto skutočnosti v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu a zároveň ju požiadal, aby zabezpečila postup podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. aby predložila jeho oznámenie obsahujúce skutočnosti, ktoré by mohli zakladať jeho vylúčenie z prerokúvania a rozhodovania vecí sťažovateľky, na rozhodnutie senátu ústavného súdu, ktorý je o nej príslušný rozhodnúť v súlade s platným rozvrhom práce ústavného súdu.

O oznámení sudcu ústavného súdu Ladislava Orosza rozhodol I. senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 367/2013-8 z 5. júna 2013 tak, že sudcu IV. senátu ústavného súdu Ladislava Orosza z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľky nevyhlásil. Označené uznesenie bolo sudcovi IV. senátu ústavného súdu Ladislavovi Oroszovi doručené 21. júna 2013. Z uvedeného dôvodu IV. senát ústavného súdu v období od 28. marca 2013 do 21. júna 2013 nemohol vo veci sťažovateľky konať a rozhodovať.

Sudkyňa Ľudmila Gajdošíková listom z 28. augusta 2013 a sudca Ján Luby listom z 27. augusta 2013 v zmysle § 27 ods. 2 zákona o ústavnom súde predsedníčke ústavného súdu oznámili, že okrem iných aj vo veci sťažovateľky sú členmi senátu IV. ÚS ako sudcovia spravodajcovia alebo sudcovia. Napriek tomu, že sa necítili byť v uvedených veciach predpojatí pri výkone funkcie sudcu a obsah vyjadrení Š. H. nijakým spôsobom neovplyvnil ich spôsobilosť rozhodovať v uvedených veciach nestranné a objektívne, vzhľadom na (i) podané trestné oznámenie Š. H. (predsedu najvyššieho súdu) proti ich osobe, ako aj (ii) Š. H. počas tlačovej besedy uskutočnenej 20. augusta 2013 prezentované hrubé urážky a podozrenia z ich korupčného správania, v ktorých pokračoval na tlačovej besede v televízii TA3 konanej 23. augusta 2013, a tiež (iii) opakované vyhlásenia Š. H. o nadržiavaní sťažovateľke a o korupčnom správaní celého senátu ústavného súdu IV. ÚS vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 459/2012 predložili vec predsedníčke ústavného súdu na zabezpečenie postupu podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O oznámení sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 592/2013-10 z 2. októbra 2013 tak, že sudkyňu IV. senátu ústavného súdu Ľudmilu Gajdošíkovú z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľky nevyhlásil.

O oznámení sudcu Jána Lubyho rozhodol ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 698/2013-16 z 20. novembra 2013 tak, že sudcu IV. senátu ústavného súdu Jána Lubyho z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľky nevyhlásil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemohol IV. senát ústavného súdu v danej veci konať do času, kým o týchto otázkach nerozhodol príslušný senát ústavného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti; nie je teda súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010), ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia

príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 6 Obo 162/2008, 6 Obo 163/2008 z 19. februára 2009

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 6 Obo 162/2008, 6 Obo 163/2008 z 19. februára 2009, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol a zaviazal sťažovateľku uhradiť správkyni náhradu trov konania v sume 1 486,16 eur.

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 6 Obo 162/2008, 6 Obo 163/2008 z 19. februára 2009 a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 27/2009 z 31. mája 2011, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov tým

spôsobom, že sťažovateľka má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak jej túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, pretože ho preskúmal najvyšší súd ako dovolací súd na základe dovolania sťažovateľky. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 27/2009 z 31. mája 2011

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľky proti označenému rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov. Poskytnutie takejto právnej ochrany však nemožno považovať za právo na úspech v takomto konaní.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil

sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jeho predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, I. ÚS 4/00, I. ÚS 140/03, II. ÚS 101/03, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/2010, IV. ÚS 27/2010).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09).

Z týchto hľadísk ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým zamietol dovolanie proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu.

Sťažovateľka ako dôvody svojho dovolania uviedla, že

1. „nájomné z Nájomnej zmluvy, ktorého vydania sa... v konaní domáha, predstavuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 v spojení s § 458 ods. 1

Obč. Z. a nie nárok na vydanie úžitkov z bezdôvodného obohatenia podľa § 458 ods. 2 Obč. Z...“;

2. *„Správkyňa nemohla byť dobromyseľná, keďže v čase uzavretia Nájomnej zmluvy:*
- vedela o odstúpení od kúpnej zmluvy (odstúpenie jej bolo doručené) a následky toho odstúpenie mohla a mala ako právnický vysokoškolsky vzdelaná osoba poznať;
- vedela o žalobe o vylúčení Vozidla z konkurznej podstaty;
- bola o vlastníckom práve Sťažovateľa k Vozidlu Sťažovateľom viackrát upozornená (listami Sťažovateľa zo dňa 27. 10. 2005, 09. 03. 2006, 16. 03. 2006 a 03. 05. 2006)“;

3. *„v danom prípade nielenže nešlo o dobromyseľnosť Správkyne, ale že išlo o jej nepriamy úmysel, nakoľko pri uzatváraní Nájomnej zmluvy vedela, že Vozidlo nemusí byť súčasťou konkurznej podstaty, a že teda môže prenajať Vozidlo vo vlastníctve tretej osoby a pre prípad, že sa tak stane, bola s tým uzrozumená“.*

Vo svojom dovolaní „zároveň opätovne poukázala na stanovisko obchodného kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 12. 2002 (sp. zn. Obpj 7/2002), podľa ktorého po odstúpení od Kúpnej zmluvy do právoplatného rozhodnutia súdu o vylučovacej žalobe Vozidlo nemohlo byť bez ohľadu na výsledok súdneho sporu považované za vec tvoriacu konkurznú podstatu“.

Najvyšší súd ako dovolací súd sa s dôvodmi dovolania vysporiadal takto:

„Najvyšší sud Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, a že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie nie je opodstatnené.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Voči zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu je dovolanie v zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. prípustné.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane vecného vymedzenia. Viazanosť

dovolacími dôvodmi sa prejavuje tým, že dovolací súd je oprávnený preskúmať len tie skutkové a právne otázky, ktoré dovolateľ v dovolaní namieta. V zmysle § 243a ods. 2 O. s. p. dovolací súd dokazovanie nevykonáva. Žalobca podal dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom a aplikácie nesprávneho právneho predpisu a nesprávneho výkladu ustanovenia 458 ods. 2 OZ.

Dovolací súd sa nestotožnil s námietkou dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.].

Právnym posúdením veci je treba rozumieť činnosť súdu, pri ktorej tento zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu úpravu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistené skutkové zistenia. O omyl pri aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Obidva konajúce súdy vychádzali z rovnakého skutkového stavu veci, ale prvostupňový súd nesprávne posudzoval uplatnené peňažné plnenie – vydanie nájomného za prenájom vozidla, ako získanie majetkového prospechu plnením bez právneho dôvodu a nesprávne aplikoval ust. § 451 ods. 2 O. s. p.

Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 OZ). Zodpovednostným subjektom na vydanie bezdôvodného obohatenia je len, kto sa bezdôvodne obohatil a oprávneným subjektom je ten v koho prospech sa má takéto obohatenie uskutočniť.

Podľa § 458 ods. 2 OZ s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. Úžitky z bezdôvodného obohatenia sa však vydajú len za splnenia subjektívneho predpokladu spočívajúceho v tom, že bezdôvodne obohatený nebol v dobrej viere O nedostatok dobrej viery pôjde vtedy, ak tomu, kto bezdôvodne obohatenie získal, bolo alebo muselo byť známe, že obohatenie, ktoré získava, je zákonom zakázané. konkurznej podstaty povinný postupovať

v súlade s ust. § 8 ods. 2 ZKV a v záujme ochrany majetkových práv veriteľov, resp. aby nedošlo k poškodeniu ich práv. Pokiaľ by správca nepostupoval s odbornou starostlivosťou, zákon v zmysle uvedeného ustanovenia upravuje jeho zodpovednosť a možnosti zbavenia funkcie správcu.

Na základe výzvy žalobcu zo dňa 16. 06. 2008 ako oprávneného subjektu došlo k vydaniu bezdôvodného obohatenia – motorového vozidla v zmysle § 451 OZ, žalobcom ako povinným, dôkazom čoho je protokol o odovzdaní veci zo dňa 23. 06. 2008 (č. l. 40, 41). Z obsahu spisu ako aj zo samotného žalobného návrhu nesporne vyplýva, že žalobca sa domáha vydania úžitku spočívajúcim v prijatí platieb žalovaným vo výške 483,86 eur (145 576,60 Sk) za nájom vozidla tretej osobe v zmysle uzavretej nájomnej zmluvy. Dovolací súd sa stotožnil so záverom odvolacieho súdu, že žalovaný napriek tomu, že uzavrel zmluvu o nájme veci, konal v súlade so zákonom o konkurze a vyrovnaní, konal tak, aby nedošlo k poškodeniu vozidla resp. sa nezvyšovali náklady za jeho údržbu, nehrozila hrozba scudzenia – zmena vlastníctva, keďže zmluva bola uzavretá na dobu určitú a to len do právoplatného rozhodnutia vylučovacej žaloby a správne aplikoval ust. § 458 ods. 2 OZ s odôvodnením, že nebol splnený zákonný predpoklad na vydanie úžitku, keďže nebolo preukázané nedobromyseľné konanie správcu.

Predmetom bezdôvodného obohatenia je motorové vozidlo, ktoré však žalovaný žalobcovi v zmysle § 451 OZ vydal mimo súdnu cestou. Úžitky z bezdôvodného obohatenia, ktorým bezpochyby uplatnený nárok je, s poukazom na znenie ustanovenia § 458 ods. 2 OZ, možno však vydať len za predpokladu, že bezdôvodne obohatený nekonal v dobrej viere. S pornom prípade sa nejednalo o zákonom zakázané konanie t. j. konanie, ktoré je v súlade so zákonom, nie je možné považovať za konanie nedobromyseľné a žalovaný bol v dobrej viere a pripadajú mu úžitky do vlastníctva (do podstaty).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, preto dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol. “

Ústavný súd vzhľadom na svoje postavenie nemôže zasahovať do právomoci všeobecných súdov, zisťovať skutkové okolnosti a vyvodzovať právne závery, ak sú tieto ústavne udržateľné, pričom musí navyše zohľadňovať aj osobitné postavenie súdov v rámci správneho súdnictva.

Najvyšší súd ako dovolací súd podľa názoru ústavného súdu dostatočne odôvodnil, ktorými ustanoveniami relevantných právnych predpisov sa pri svojom rozhodovaní riadil, jeho závery nemajú znaky arbitrárnosti, teda svojvôle, sú logické, vyplývajú z relevantných skutkových zistení a možno k nim dospieť výkladom a aplikáciou relevantných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 251 a § 258 ods. 2). Najvyšším súdom použitý výklad týchto ustanovení neodporuje ich zneniu a účelu, je jedným z možných spôsobov ich interpretácie, preto je ústavne udržateľný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení (v tomto prípade predovšetkým Občianskeho zákonníka), že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 48/02), k čomu v danom prípade nedošlo. Ústavný súd považuje argumentáciu použitú v odôvodnení rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu za dostatočne presvedčivú a ústavne akceptovateľnú.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Z ústavnoprávneho hľadiska niet preto žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery vyjadrené v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu. V okolnostiach danej veci preto nič nesignalizuje, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu malo dôjsť k porušeniu sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, v rámci ktorej poukázala na stanovisko obchodného kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Obpj 7/2002 zo 16. decembra 2002 (podľa ktorého „*po odstúpení od Kúpnej zmluvy do právoplatného rozhodnutia súdu o vylučovacej žalobe Vozidlo nemohlo byť bez ohľadu na výsledok súdneho sporu považované za vec tvoriacu konkurznú podstatu*“), ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody.

Nejednotnosť judikatúry všeobecných súdov v identických, resp. porovnateľných veciach je nepochybne nežiaduca, ale sama osebe spravidla nepostačuje na to, aby ústavný súd len na jej základe vyslovil porušenie sťažovateľkou označených práv, ak v posudzovanej veci ide o také súdne rozhodnutia, ktoré sú primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ich považovať za arbitrárne.

Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné

považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 27/2009 z 31. mája 2011 je ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať ani za arbitrárny, a preto medzi ním a obsahom sťažovateľkou označeného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 27/2009 z 31. mája 2011

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprávne princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť namietaným rozsudkom najvyššieho súdu k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani k porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva vyplývajúceho jej z čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2014